

JOHAN

Tegenover het fiere grachtenhuis worden wij een oud kerkje gewaar, dat triest het neerslaande water over zich heen laat gaan. Daar in dat kerkje voltrekt zich een wonder: er wordt een kind geboren. Een mannenstem geeft het een naam: *Johan*, en opgewonden geeft men het nieuws door: *het is een jongen!*

Een uur later zit Johan op de kathedr en kijkt naar buiten. De ramen zijn hoog in de muur gebouwd, zodat hij alleen de hemel kan zien. Om half negen echter, als Johan al heel wat groter is geworden, ziet hij meer. De buitenwereld lijkt vuil, maar het zijn de ramen die smerig zijn en stoffig. Johan ziet nu ook mensen.

- *Vader, wat doen die mensen daar?*

Johans vader richt zich op en kijkt naar buiten. Hij schudt het hoofd.

- *Dat is gespuis. Daar moet je niet naar kijken. Daar hebben wij niets mee te maken.*

En zo zal Johan nooit weten dat die mensen daarbuiten eigenlijk bang zijn voor het oude kerkje. Een vreemde angst dat wie eenmaal naar binnen gaat er nooit meer uit komt en zijn leven verder in een nutteloze en plezierloze gevangenschap moet doorbrengen.

En inderdaad kent Johan weinig plezier. Hij is van nature een nieuwsgierige jongen en al gauw is er in het kerkje niets meer dat hij niet reeds heeft onderzocht.

Maar dan, als de leeftijd de mens moede maakt, is er altijd dat ene medicijn dat alle wonden heelt en ons zelfs doet verlangen ziek te zijn: de Liefde!

D'OUDE PETER

Het is negen uur als Johan zijn vader meedeelt dat hij voornemens is te trouwen met de schone maagd in kwestie, een meisje dat hij een kwartier geleden heeft ontmoet in de klokkentoren. Haar naam is Maria. Zijn vader heeft echter bezwaren.

- *Nou moet je ophouden! Daar wil me dat joch gaan trouwen! Hij is verdorie nog geen tweeënehalf uur*

oud!

Zeker is Johan niet, maar Maria heeft mooie bruine ogen, en hij zegt dan ook vol overtuiging:

- *Maar vader, ik ben toch zeker allang drie!*

Nu is Johans vader een man die veel van zekerheid en weinig van discussies houdt.

- *Kom, zegt hij, we zullen d'oude Peter om raad vragen. Die weet dat precies.*

D'oude Peter is de oudste bewoner van het kerkje. Hij is vele uren geleden - om middernacht beweren sommigen zelfs - geboren en hij draagt dan ook een respectabele baard. Algemeen bekend is dat hij er een zandloper op na houdt. Als hij van het probleem hoort, glimlacht hij dan ook en neemt vol vertrouwen het apparaat uit het dressoir. Maar wat is dat? De zandloper loopt niet!

- *Gossie-possie!* stamelt de oude. *Het stof keert niet weer. Ik ben hem vergeten om te keren!*

En de arme man gaat van verdriet zenuwachtig zitten giechelen...

UITGANG

De consternatie is algemeen. Het ongelukkig noodlot wil dat geen der andere kerkbewoners het nodig heeft geacht om naast de zandloper van d'oude Peter zelf nog enige vorm van tijds waarneming er op na te houden. Dat is een probleem!

Maar dan kijkt Johan in de bruine ogen van de mooie Maria en neemt een kloek besluit. Een oud instinct doet zijn bloed sneller stromen. Hij loopt naar de kansel. Alle ogen zijn nu op hem gericht.

- *Luister!* roept hij geheel overbodig. *Ik zal naar buiten gaan en op de torenklok kijken!*

Een bewonderend gemompel stijgt op. Naar buiten gaan is voor de mensen binnen het kerkje een buitengewoon hachelijke daad. Elke daad is trouwens in hun ogen hachelijk, en elke hachelijke daad buitengewoon.

Is Johan dan niet bang voor de regen?

Nee, voor de regen is Johan niet bang. Hij heeft er zelfs van genoten als het geweld de ramen weer eens spoelde. En heeft hij niet de mensen die niet van binnen zijn in die regen zien lopen, ja zelfs lachen?

Nee, van de regen ben ik niet bang, denkt Johan, terwijl hij op de kansel klimt. Hij kijkt naar buiten. In de verte is iets geels te zien. Dan heeft hij zijn besluit genomen. Hij springt op de grond.

- *Dag vader. Tot zo!*

- *Kijk uit jong.*

Dan baant hij zich een weg door de menigte. Een mannetje in een zwart pak probeert hem nog tegen te houden, maar vergeefs. Johan vergeet te aarzelen. Daar is de uitgang, die alleen nog maar uitgang is. De deur gaat gemakkelijk open. Het hout rond het slot is vermolmd. Hij doet een stap naar voren. Dan is hij buiten -

WATER

Het eerste dat hij voelt is een koude straal water die onophoudelijk in een witte stroom van de lekke dakgoot stort. De wereld is koud. De Wereld staart, ziet niets.

Ademen is nieuw.

De Wereld hapt.

Huilt.

Loopt in een reflex.

En na een eeuwigheid is alles water, alles donker...